

PARAULA I VIDA

«Testimoniar l'alegria de l'amor de Crist»

Donar testimoni de l'alegria de l'amor de Crist». Aquestes paraules del Papa Benet XVI als nous Cardenals el dia 19 de febrer de 2012, ens assenyalen a tots un camí fecund, que sempre hem de recórrer de nou. Estimar com Crist ens ha estimat, donar testimoni de l'amor del Senyor amb paraules i obres, i un amor que ens regala l'alegria. Amor i alegria han d'anar junts... Si diumenge

passat, en la festa del Corpus, us demanava que visquéssim senzillament, amb austeritat i generosa solidaritat amb els qui passen necessitats, avui us demano que mirem de ser testimonis d'alegria i d'esperança, que són potser encara més necessàries que el pa, la feina i l'habitatge... En moments de crisi econòmica,

quan molts estan atribolats per les necessitats materials, i viuen amb por el present i miren amb angoixa el futur... hem de ser-los testimonis d'esperança i d'alegria. Les que provenen de Jesucrist i no del benestar material. Ho aconsella Sant Pau: «*Viviu sempre contents... Que tothom us conegui com a gent de bon tracte*» (Fil 4,4). Per què dubtem o ens desanimem o de què tenim por...?

Els fruits de la Pasqua granada han d'anar continuant en nosaltres al llarg de l'any. És el misteri pasqual el que anem celebrant al llarg de tot l'any; i la Pasqua, festa central de la nostra fe, ha de perpetuar-se en la vivència litúrgica. En aquest sentit, és significatiu que l'oració del dissabte VII de Pasqua, just abans de la Pentecosta, quan l'Església està acabant el temps pasqual, demani: «*Concediu-nos de conservar sempre, en la nostra manera de viure, l'alegria de la Pasqua que acabem de celebrar*». Estem cridats a viure en l'alegria i una alegria que duri, conreada i defensada enmig dels alts i baixos normals en tota vida de deixebles de l'Evangeli de Jesús. Ens convé dir-nos-ho de nou, ara a final de curs, quan ens podria agafar el cansament de les activitats realitzades i el bloqueig de l'acumulació del final de curs. El salmista ens hi ajuda: «*Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor, i tornaran cantant d'alegria duent al coll les seves garbes*» (Salm 126,6). Plors i alegria van barrejats a la vida... sembrar en la incertesa enmig de la societat secularitzada en què vivim, i alhora retornar agraint que Déu continua actuant i que podem lloar-lo un cop més per les seves meravelles.

Per què no preparar algun moment d'aturada o una part de les vacances —si en tenim— per a la pregària i la revisió de vida? Va bé disposar d'un temps per al balanç del curs, però sempre en positiu, sense acritud, **aprenent a «veure» l'acció de Déu en les nostres vides, en les persones** que tractem, en els petits o grans progressos de **les parròquies i comunitats**... A descobrir que Déu sempre està actiu i creador, ja que «*el meu Pare continua treballant i jo també treballa!*», diu Jesús (Jo 5,17).

L'Esperit Sant és l'ànima de l'Església. Fem confiança en **el do de l'Esperit** que portem en nosaltres pel baptisme i la confirmació, i deixem-nos conduir per aquest Esperit de Vida i d'Amor. Visquem en la confiança, cerquem les coses positives. L'Esperit ens anirà obrint camins de llum, de fe i d'amor... Camins d'abandó a les mans de Déu, que tot ho pot: «*Allò que és impossible als homes, és possible a Déu!*» (Lc 18,27).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

1.000 números de Documents d'Església

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, van presidir el passat dia 22 de maig a la Facultat de Teologia de Catalunya l'acte commemoratiu dels 1.000 números de la revista *Documents d'Església*, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. La sessió va comptar també amb la intervenció del P. Bernabé Dalmau, actual director de la

publicació. *Documents d'Església* va ser fundada el 1966 pel P. Hilari Raguer i ha tingut com a directors, al llarg d'aquests anys, el P. Adalbert Franquesa, el P. Andreu Marquès i, des de 1986, el mateix P. Dalmau.

GLOSSA

Iniciar per continuar i viure

Un matrimoni amic m'explicava que el seu fill mitjà havia fet la primera comunió a l'església parroquial, unes setmanes enrere, després de seguir dos cursos de catequesi. El noi s'ho havia pres amb interès i mostrava desig de continuar aprofundint en els temes treballats amb els catequistes i en el coneixement de Jesús, aconseguit amb una Bíblia per a infants. Als pares això els desconcertava una mica, perquè el treball de la dimensió religiosa d'aquest infant quedava reduït a la classe de religió de l'escola i a una vivència familiar més aviat discreta. Els vaig recomanar que el seu fill continués anant a la catequesi de la parròquia, ja que de ben segur hi tenien prevista la continuïtat amb algun grup de postcomunió. Em semblà que aquesta alternativa no entrava en les seves previsions i que més aviat els sorprenia. Ni tan sols hi havien pensat.

El cas descrit és ben comú i freqüent. La majoria d'infants que han seguit amb il·lusió i interès la preparació per a la primera comunió, un cop l'han feta, abandonen la catequesi. La seva formació religiosa, pel que fa als continguts, queda reduïda —en el millor dels casos— a la classe de religió; l'aspecte vivencial, si no és vetlla, queda reduït a una pregària rutinària i el celebratiu, sovint, a una pràctica domi-

nical intermitent. És ben cert, també, que hi ha un bon nombre d'infants que segueixen la catequesi, aprofundeixen en la pregària personal i comunitària, participen amb les seves famílies en la celebració de l'eucaristia i, arribat el moment, ja adolescents, es preparen per rebre el sagrament de la confirmació.

«Des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb ell. Llavors Jesús digué als Dotze: També vosaltres em voleu deixar? Simó Pere li respongué: Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu» (Jn 6, 66-69).

Amb la iniciació en la fe, mitjançant el baptisme, comença el procés d'integració en la comunitat dels creients, l'Església. La catequesi bàsica, que prepara per a la primera comunió, i la continuada després, que culmina amb la confirmació, ajuden a recórrer aquest procés, reflexionant sobre les raons per creure i aprofundir en l'Evangeli i en l'experiència de vida cristiana. La catequesi, fent créixer interiorment, apropa els continguts essencials i fundants de la fe i pauta els esforços per conèixer Jesús i, des de la fe, assolir la seva vida i esdevenir-ne testimonis en el món.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: l'Església, al servei de la pau

«Jesucrist, en efecte, resta sempre al centre de la història i de la vida: els homes, o bé són amb ell i amb la seva Església, i aleshores frueixen de llum, de bondat, d'ordre i de pau; o bé viuen sense ell, o en contra d'ell, i estan deliberadament fora de l'Església, i aleshores experimenten la confusió, les seves relacions mútues es tornen dures i els amenaça el perill de guerres sagnants.»

(Del discurs del beat Joan XXIII en l'obertura del Concili Vaticà II, el dia 11 d'octubre de 1962, ara fa 50 anys)

DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo sóc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

▶ Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit, la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor, / creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure, sense veure'l; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos, per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos, com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparèixer davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el Regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.»

Deia també: «A què podem comparar el Regne de Déu? Quina paràbola li escauria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.»

Jesús anunciava el Regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

▶ Lectura del libro del profeta Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios:

«Arrancaré una rama del alto cedro y la plantaré. De sus ramas más altas arrancaré una tierna y la plantaré en la cima de un monte elevado; la plantaré en la montaña más alta de Israel, para que eche brotes y dé fruto y se haga un cedro noble. Anidarán en él pájaros de toda pluma, anidarán al abrigo de sus ramas. Y todos los árboles silvestres sabrán que yo soy el Señor, que humilla los árboles altos y ensalza los árboles humildes, que seca los árboles lozanos y hace florecer los árboles secos. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

▶ Salmo responsorial (91)

R. Es bueno dar gracias al Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tañer para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y por la noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como la palmera, / se alzarà como cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso; / para proclamar que el Señor es justo, / que en mi Roca no existe la maldad. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 5,6-10)

Hermanos: «Siempre tenemos confianza, aunque sabemos que, mientras vivimos, estamos desterrados lejos del Señor. Caminamos sin verlo, guiados por la fe.

Y es tal nuestra confianza, que preferimos desterrarnos del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarle. Porque todos tendremos que comparecer ante el tribunal de Cristo, para recibir premio o castigo por lo que hayamos hecho mientras teníamos este cuerpo.»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, decía Jesús a las turbas: «El Reino de Dios se parece a un hombre que echa simiente en la tierra. Él duerme de noche, y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo la cosecha ella sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega.»

Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el Reino de Dios? ¿Qué paràbola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después, brota, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros pueden cobijarse y anidar en ellas.»

Con muchas paràboles parecidas les exponía la Palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con paràboles, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.

Jesús predicando la Bona Nova. Pintura d'Slatko Sulentik, Museu d'Art Modern, Ciutat del Vaticà

COMENTARI

La presència secreta del Regne

Les paràboles reflecteixen probablement les tradicions més autèntiques i genuïnes de Jesús. Són d'una riquesa extraordinària. Deixen entreveure una captació a fons de la realitat de la vida de cada dia, de les escenes més casolanes i dels detalls més senzills i insignificants. Són una mostra fefaent de la fina sensibilitat teològica de Jesús, que penetrava fins al moll de l'os les escenes més minúscules de la vida senzilla del poble, dels pagesos, dels pescadors i dels ramaders de la seva època. Són una mirada de penetració veritablement mística. Amb ulls creients, tots els detalls tenen sentit, tots els matisos reflecteixen el veritable fons de la realitat.

La paràbola d'avui, que només tenim en Marc, és un model de lectura contemplativa de les etapes de la creixença de la llavor. «Primer, els brins», només una brotada tímida i modesta, que tan sols s'insinua. «Després espigues»: la tija ja s'ha alçat i enfortit i s'esbadella en espigues tendres. «Finalment el blat granat dins les espigues»: la força, la plenitud, la vida. Tot això, sense que el sembrador hi hagi contribuït més que en la sembra. Per això el text diu que la creixença es fa pel seu compte, sense aportació del pagès (el grec diu *automatè*). El misteri de la vida i de la plenitud és un misteri que arriba sense que hom hi faci cap aportació rellevant.

Tot això il·lustra a bastament el misteri del Regne, el gran tema de la predicació de Jesús. El Regne és un misteri amagat, que està sempre a prop.

La força secreta d'un Déu que està sempre apropant-se, que creix sense parar i que arriba inexorablement a la plena realització.

És al temps de la sega, quan el misteri del Regne es farà palès. En aquest sentit no deixa de ser significatiu que el sembrador i el segador, en la paràbola d'avui, són el mateix.

Què ens diu aquest detall aparentment irrelevant sobre el Regne i la seva presència en les nostres vides?

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): 1Re 21,1-16 / SI 5 / Mt 5,38-42 ■ **dimarts**: 1Re 21,17-29 / SI 50 / Mt 5,43-48 ■ **dimecres**: 2Re 2,1.6-14 / SI 30 / Mt 6,1-6.16-18 □ **dijous**: Sir 48,1-15 / SI 96 / Mt 6,7-15 ■ **divendres** (□ Barcelona i Lleida): 2Re 11,1-4.9-18.20 / SI 131 / Mt 6,19-23 ■ **dissabte**: 2Cr 24,17-25 / SI 88 / Mt 6,24-34 □ **diu-menge** vinent, el Naixement de sant Joan Baptista (lit. hores: 4a setm.): Is 49,1-6 / SI 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

25. La imatge de la llavor en el missatge de Jesús

Crida l'atenció la importància que pren la imatge de la llavor en tot el missatge de Jesús. El temps de Jesús, el temps dels deixebles, és temps de sembrar i de llavor. El regne de Déu és present com a llavor.

La llavor és exteriorment cosa petita. Fàcilment passa per alt. El gra de mostassa —imatge del regne de Déu— és la més petita de totes les llavors i ja porta a dins tot un arbre. En la llavor, ja és present l'esdevenidor. En la llavor, ja s'amaga el que ha de venir. És presència de la promesa.

El diumenge de Rams, el Senyor va descobrir el sentit ple de les distintes paràboles de llavor: «Us ho ben asseguro: si el gra de blat, quan cau a terra, no mor, queda ell tot sol; però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,14). El seu *fracàs* a la creu és justament el camí que va dels pocs als molts,

a tots. «I jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tot-hom cap a mi» (Jn 12,32).

A la creu es desxifren les paràboles. En els discursos de comiat, diu Jesús: «Us he parlat tot això en paràboles (en imatges); però ara ve l'hora que ja no us diré res més valent-me d'imatges, sinó que us parlaré del Pare amb tota claredat» (Jn 16,25).

Les paràboles parlen ocultament del misteri de la creu; no sols parlen, ja són part seva. Justament, en deixar entreveure el misteri de Déu en Jesús provoquen contradicció. I allà on esdevenen ben clares, per exemple en la paràbola dels vinyaters homicides (Mc 12,1-12), és on ja són estacions de la creu. En les paràboles Jesús no és només el sembrador que escampa la llavor de la paraula de Déu, sinó també la llavor mateixa que cau a terra per morir i donar molt de fruit.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

La gràcia del ritual

El trobament amb mi mateix i amb Déu en el marc del temple, en el ritual, en la celebració, ha estat un exercici difícil, llarg, ple de sinuositats; però la litúrgia és un lloc idoni per fer l'experiència, rebre la Paraula, degustar-la i mirar de comprendre-la. Costa entendre el seu caràcter repetitiu i cíclic, però a mesura que m'he anat fent gran, he comprès el valor de la repetició.

M'he adonat que, en les qüestions d'ordre espiritual, la lentitud, la meditació, la repetició, la divagació i la pregària hi tenen un paper cabdal. La immediata no serveix per abordar les profunditats de l'ànima. L'enfocament immediat val per als objectes ordinaris de coneixement, però no per a les qüestions profundes, les que afecten, de veres, el nostre itinerari existencial.

El ritual solament és comprensible a un cert nivell de repetició. Sols gradualment les realitats profundes desvelen la seva significació. Defensar la repetició és políticament incorrecte, fins i tot contracultural, i es tolera poc, però només la repetició permet comprendre a fons les coses, i comprendre's, a fons, un mateix.

En la societat de la pressa i de l'acceleració la lentitud és un contravalor, però també ho és la repetició. Si un contempla veloçment un paisatge, no pot contemplar-lo bé, perquè la contemplació, com l'aprofundiment, exigeix, necessàriament, lentitud, temps donat a fons perdut.

Cal temps per entendre el sentit d'una paràbola, el significat d'una resposta de Jesús. La repetició cíclica dels textos, lluny de ser una monotonia, és una ocasió per assajar la comprensió i assumptió plena de la Paraula.

No és políticament correcte, però cal reconèixer el valor que té el ritual en el desenvolupament espiritual. No l'he descobert fins fa poc. Lentament, a mesura que he anat participant del ritual, n'he descobert el sentit, n'he entès el ritme, n'he degustat la cadència. Estic a favor dels rituals dels profans i dels sagrats. Primer les persones, després els rituals. El ritu és estereotipat, tothom el celebra igualment, però per a les persones que el celebren cada ritual és únic.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

17. ✝ Diumenge XI de durant l'any.

Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. **Dilluns.** Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans mrs.

19. **Dimarts.** Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. **Dimecres.** Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., ger-

mana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor.

21. **Dijous.** Sant Lluís Gonzaga (Mànua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena; sant Adolf, bisbe; santa Demètria, vg. i mr.

22. **Divendres.** St. Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i St. Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'estat, mrs. a Anglaterra; St. Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; beat Innocenci V, papa (1276).

23. **Dissabte.** Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

ENTREVISTA

▶ **JOSEP M. ROVIRA BELLOSO**

50 anys del Vaticà II

Tot coincidint amb el cinquantenari de la inauguració del Concili Vaticà II, convocat pel Papa Joan XXIII perquè l'Església catòlica fes la seva posada al dia —*aggiornamento*— i s'obris al món modern, la Fundació Joan Maragall va organitzar un cicle de conferències per reflexionar sobre el que va representar aquella magna assemblea i el que representa encara. La lliçó inaugural del cicle la va impartir el teòleg Dr. Josep M. Rovira Belloso, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya. Mn. Rovira afirma que «el Vaticà II va suposar un retorn del Poble de Déu a l'Evangeli de Crist i al conjunt de la paraula de Déu expressada en la Bíblia». «En les comunitats i parròquies es cuida molt que, en la primera part de la Missa, es proclamïn bé les lectures perquè arribin a les oïdes dels participants, el cor i la vida dels quals han de ser tocats per l'Evangeli, ben aprofundit en l'homília», assegura.

Què va canviar a Catalunya a partir del Concili i per què la va fer entrar en la modernitat?

Assenyalaré dos punts: la reforma litúrgica, en què destacava la lloança a Déu, i les lectures bíbliques en llengua vernacle. Catalunya, Mallorca i Menorca en van ser capdavanteres. L'altra, que enllaça amb la modernitat, és la llibertat religiosa: l'*estat confessional* esdevenia poc apte per a la convivència pacífica de les diverses cultures i religions.

Què va quedar pendent i, de fet, encara està per resoldre?

Molts problemes del Vaticà II encara ho són avui: l'ensamblatge i l'equilibri dels laics i les laiques amb els bisbes i els capellans, l'ecumenisme, una major rellevància de les Esglésies locals i major col·legialitat entre elles... I hi ha problemes nous: veig el cansament d'Occident i la crisi global. La pregària de súplica ha de ser decisiva en la renovació de l'Església.

Caldria un Vaticà III?

Un nou concili actualitzaria el moment dolç de diàleg eclesial fluid entre bisbes i experts propiciat per Joan XXIII. Però de concilis se'n fan una mitjana d'un cada segle —tocaria cap el 2060—, i potser s'obtidria un resultat semblant si el Papa, ben decidit, s'envoltés durant un *temps sinodal* d'alguns caps de les esglésies locals més rellevants.

Òscar Bardají i Martín

EN PAREJA

La incòmoda comunicació

No pretendo ser original al dir que la causa més important de fracaso en la relació de pareja es la falta de comunicació. Lo han dicho muchos autores antes que yo; pero, aquí, al menos contribuyo en ratificar esta opinión, porque estoy plenamente convencido de la misma. La constato diariamente en la consulta.

Comunicarse entre los cónyuges, hablando cara a cara, sin tapujos, es fundamental para que cada uno de ellos tome el pulso del estado de su relación... y a la larga evitarse malentendidos. Por ejemplo, las diferencias entre las percepciones del marido y de la esposa respecto a la marcha de su matrimonio pueden aumentar con el tiempo, en especial si raramente se comunican sus sentimientos. Así, cada uno de ellos puede considerar que es el único que se sacrifica y hace concesiones, sintiéndose insatisfecho al considerar que su pareja no se da cuenta de todo lo que está haciendo para que el matrimonio funcione.

Es, pues, característico de un matrimonio desavenido e incomunicado que cada cónyuge crea que ha hecho el mayor esfuerzo de adaptación, o que ambos consideren que han dado más de lo que han recibido para satisfacer las necesidades de su pareja. Me sorprende comprobar, en las entrevistas médicas por separado con cada uno de los cónyuges, lo diferentes que pueden ser sus puntos de vista: lo que es tolerable o incluso satisfactorio para uno, puede ser cada vez más insoportable para el otro; o bien, uno de los cónyuges cree que el otro debería conocer lo que él desea «sin que se lo pida» (esta expectativa de que el cónyuge deba ser adivino suelo verla con frecuencia en matrimonios desavenidos).

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

L'Església de Sant Miquèu a Vielha es renova

El temple parroquial de Sant Miquèu de Vielha ha viscut una renovació profunda, després de s'han pintat les parets i s'ha modificat l'enllumenat de la nau central. S'han pintat totes les voltes de l'església, les parets laterals, el cimbori, les portes. També s'ha renovat l'envernissat del sòl, que és de parquet. Els llums de la nau central, que feien destorb en la vista del presbiteri i de l'orgue, s'han modificat.

L'obra, que es va iniciar el dimarts 10 d'abril, amb un treball molt fi d'una empresa de la Sènia, ha estat dirigida per la Delegació de Patrimoni de la diòcesi, tècnics del Conselh Generau i alguns membres del Consell de Pastoral, juntament amb el rector Mn. Pere Balagué. Es va enllestir el 10 de maig i ja ha estat oberta als fidels, després d'un mes de treballs.

A l'església de Sant Miquèu, s'hi venera el Crist de Mijaran i la Mare de Déu de Mijaran. Hi ha també una pila baptismal del s. XII, un retaule dedicat a Sant Miquel del s. XV i el seu orgue és del s. XIX.

Vida Creixent pelegrina a Montserrat

52 membres del moviment Vida Creixent de la diòcesi, incloent-t'hi Andorra van pelegrinar el 17 de maig, a Montserrat, on van compartir la XXVI Trobada Interdiocesana Vida Creixent. El grup estava encapçalat per Mn.

Manuel Pal, consiliari diocesà, Mn. Josep M. Solé consiliari del grup d'Andorra la Vella, Mn. Antoni Ballester d'Artesa de Segre, Carles Dalmau de La Seu d'Urgell, la coordinadora diocesana, M. Carme Ribes i pels animadors de grup: Gna. Visitació de La Seu, Magdalena d'Escaldes, Maria Armengol d'Oliana, Maria Pau Baella d'Artesa de Segre i Ramona Solé de Guissona. Allà es van unir als pelegrins de

sis bisbats més, que es van trobar sota el lema «Feliç tu que has cregut». En total, unes 525 persones. El dia anterior, unes 400 persones havien celebrat aquesta assemblea de pregària a Montserrat dels Bisbats de Barcelona i Lleida. La celebració eucarística va ser presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, concelebrada per una vintena de preveres, consiliaris diocesans, consiliari interdiocesà Mn. Miquel Bada i el diaca Mn. Pere Arribas. A l'homilia, Mons. Pujol va recordar les paraules «No tingueu por» i esmentava com la gent gran continua essent el pilar dels valors, com ens fem presents en els serveis a l'Església, a la família, a la comunitat i els demanà que es mantinguessin en la fe; essent testimonis de l'Evangeli de Jesucrist.

Se celebra la Pasqua del Malalt a la Vall d'Aran

Dissabte 12 de maig, al Santuari de la Mare de Déu de Mijaran, Vielha, va tenir lloc la Pasqua del Malalt, amb la trobada de la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut, l'Hospitalitat de Lourdes i diverses Residències d'ancians de la Diòcesi d'Urgell. Va presidir la Trobada l'Arquebisbe Joan-Enric Vives i la Delegada diocesana de Pastoral de la Salut Gna. Montserrat Font, de la Sda. Família d'Urgell. Acol·lits pels voluntaris de la Vall d'Aran i per l'Arxiprest Mn. Pere Balagué, van poder visitar amb detenció el Santuari i al seu interior tingué lloc primer la conferència de l'Arquebisbe i després l'Eucaristia pasqual. Mons. Vives tractà el tema de «La força guaridora de la fe en la joia pasqual», aportant la vivència sacramental de la Pasqua, amb la presència de Crist Vivent enmig del Poble de Déu, tot ell cridat a portar la salut i la vida de Crist a tothom. L'Arquebisbe parlà també del goig de creure i de servir els qui ens necessiten, de l'enamorament del Senyor com a vivència radical de la nostra fe, que és més un amor i una experiència viscuda, que un raonament. Finalment, desenvolupà la gràcia del sagrament guaridor de la «unció dels malalts». Després tingué lloc l'Eucaristia presidida per l'Arquebisbe i concelebrada pel Vicari general, Mn. Mauri, i els mossens Balagué, Amiell i Salinas.

Alumnes de religió fan una encesa solidària contra la pobresa

L'alumnat i el professorat de Religió Catòlica de l'Institut Joan Brudieu de La Seu d'Urgell varen realitzar, diumenge 27 de maig, una encesa solidària per a recaptar fons per a La Marató de TV3 i Catalunya Ràdio, amb la participació del grup d'acordions diatònics de l'Escola Municipal de Música de la ciutat. L'acte, que comptà amb la col·laboració del Bisbat d'Urgell, l'Ajuntament i el mateix Institut, es gestà des de les classes de religió unes setmanes abans de la data de l'esdeveniment, després d'haver tractat el tema de la caritat, el voluntariat i l'empatia des d'una òptica d'arrel cristiana.

«Fent referència a qüestions de l'actualitat, al llarg del curs ens hem aproximat diverses vegades al tema del Quart Món», va explicar en Jordi Martín Faixes, professor de Religió catòlica de l'Institut i regidor de Cultura i Ensenyament a l'Ajuntament de La Seu. Per al Jordi, «no podíem passar per alt la proposta de TV3 per a presentar d'una manera pràctica, és a dir participant-hi activament, la manera d'entendre la vida que ens proposa el cristianisme avui».

La xifra recollida després de dues setmanes de preparació, treball i implicació de l'alumnat, ha estat de 491 €.

LA MISSA

Per què hem d'anar a missa el diumenge? (i VI)

Per finalitzar aquestes reflexions sobre la necessitat d'anar a missa el diumenge, algunes coses pràctiques que cal tenir en compte:

1. Puntualitat. Cal arribar una estona abans de començar la missa per poder-te preparar. Recorda de silenci el teu telèfon mòbil. Pren aigua beneïda per purificar-te, tot fent el senyal de la creu. Saluda el Senyor Jesús present al sagrari, tot fent una respectuosa genuflexió. També, si tens ocasió, pots saludar el sacerdot i altres persones que han vingut per l'Eucaristia. Ofereix-te per si és necessari fer algun servei litúrgic. Si fos el cas que vols confessar-te, busca un confessor, abans de la missa.

2. Silenci. El silenci ajuda a crear un clima de pregària. Durant la celebració procurem no parlar amb qui tenim al costat. Si vas acompanyat de nens petits, avisa que estiguin quietes; vigila'ls, però deixa que estiguin una mica lliures, encara que es moguin no molesten: a tots ens agrada que els infants siguin a missa.

3. Postures. Per expressar millor la unitat dels participants a la celebració, procurem respectar les diferents postures del nostre cos en cadascun dels moments de la litúrgia: drets, asseguts, agenollats.

4. Cant i Respostes. Procurem participar en el cant litúrgic de cada moment de la celebració. La missa és una festa i hem de cantar per celebrar aquesta festa de la nostra salvació. Així mateix, no estiguem muts i passius sinó ben actius responent a les salutacions del sacerdot i amb les altres respostes de la missa.

5. Lectors, Acòlits i Animadors del Cant. Si tenim unes mínimes qualitats per a algun d'aquests serveis, oferim-nos a exercir-los com a membres responsables i actius dins la nostra comunitat.

6. L'Acte Penitencial. A l'inici de la missa se'ns convida a reconèixer els nostres pecats i a demanar-ne perdó. Fem-ho amb sincera humilitat, resant junts el «Jo confesso...» o cantant el «Senyor tingueu pietat».

7. Litúrgia de la Paraula. És Déu qui ens parla, escoltem-lo amb atenció. Responem professant la fe amb el «Crec en un Déu...». Escoltem l'homilia del sacerdot, per llarga i pesada que sigui sempre ens ajuda en alguna cosa.

8. Presentació de les ofrenes. Presentem el pa i el vi de l'Eucaristia. Si no hi ha cap acòlit, puja al presbiteri per ajudar al sacerdot. Sigues generós

amb la col·lecta que es recull, sobretot quan té una finalitat més concreta.

9. Pregària Eucarística. Estigues especialment atent quan el sacerdot consagra. Si pots, agenollat per adorar el cos i la sang de Crist. Si no t'agenolles, fes una inclinació després de l'elevació del cos i de la sang de Crist.

10. Comunió. Si vas a combregar, fes-ho amb ordre, recolliment i respecte. Si combregues a la mà, estén la teva mà, tenint l'altra mà a sota per agafar el pa consagrat i posar-lo a la boca en aquell mateix moment. No agafis la sagrada forma que et dona el ministre amb els dits sinó amb la mà estesa. Si combregues amb la boca, treu la llengua amb moderació i respecte. Torna a poc a poc al teu lloc i tingues un moment de silenci per estar amb Jesús sagramentat.

11. Comiat. Després de l'acció de gràcies comunitària i la benedicció del sacerdot, surt amb ordre i respecte. Saluda els altres membres de la comunitat i procura viure durant la setmana la gràcia rebuda en la missa dominical.

Mn. F. Xavier Parés
Delegat diocesà de Litúrgia